

Teckningar ur helgdags-lifvet.

Rosén, Johan Magnus,

59 C

[Rosin, J. M.]

Roman
Sv
(1831)

TECKNINGAR
UR
HELGDAGS-LIFVET.

Sthlm
1831

Kungl. biblioteket

0 0000 000094171

Teckningar

ur

HELGDAGS-LIFVET.

STOCKHOLM, 1831,
hos GUSTAF HJERTA.

DEPARTMENT

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1891

*Några ord, skickade såsom
för-bud.*

Under förestående Titel är jag sinnad, att efter hand utgifva skildringar ur allmänna lefnaden, så framt ej ett dödshugg, gifvet af allmänheten och de litterära ordningsmännen, Recencenterne, träffar redan denna lilla brochure, som således blott är att betrakta såsom ett profark.

Jag låter med afsigt denna scen framstå, så naken som den blifvit född till verlden, och så okonstlad som den samma första gången flöt ur pennan, tvärt emot fleres råd, som velat att

den skulle öfverses, städas, friseras och klädas i snörlif. Denna putsning har jag underlåtit, besparande att teckningen derigenom möjligen kunde förlora sin ledighet, sin naturliga färg. Jag eftersträfvat ingen litterär rang. Jag vill ej att min lilla bok skall tränas med högvälborna luntor i ett väl ordnad bibliotek, utan blott att den skall genomögnas, framlocka ett flyktigt småleende på någon skönhets kind, och sedan — hufvudstupa in i kakelugnen. Jag har ej åsyftat att min teckning skall kunna liknas vid en fulländad gratie, framtrölad ur en blomstrande inbildning, utan häldre vid den rödlätta mjölklickan, som vid sin stäfv, glad och med öfvermått af lif, låter sin sång dansa kring berg och dalar. Natur och sanning hafva fört

min pensel; endast af dem vill jag le-
das. Om jag misslyckats, nå väl, då
vill jag anse mina öfriga arbeten så-
som dödfödda. Jag är beredd på en
sträng tillrättavisning för det jag vå-
gat mig ut på författare-banan, och
skall ej klaga. Snäckan drar sig åter
in uti sitt skal, och då — farväl kära
publik.

FÖRFATTAREN.

and several volumes of law will be
for the first time published in
the form of a single volume
and will be published in
the form of a single volume
and will be published in
the form of a single volume
and will be published in
the form of a single volume

TABLE

THE
TABLE
OF
CONTENTS

En scen i det gröna på

Djurgården.

FOR THE YEAR 1851

PRINTED

*En scène i det gröna på
Djurgården.*

*”Du bist ein Weib, und Weichheit
ist dein Stolz.”*

Du må tro mig eller ej, min käre läsare, så är det, som jag nu ämnar berättas dig, ändå sannt. Nog kan det hända, att som mitt minne, i anseende till min höga ålderdom, blifvit något försvagadt, jag uteglömmer en och annan liten omständighet, som du skulle vilja hafva reda på; men om detta är dig mycket angeläget, så torde du vara god att gå upp till Herr Fabriksör Strupe sjelf, som bor i Huset N:o

1, Qv. Winkelkråkan å Söder, der du kan få den bästa upplysning, efter det var just han, som tillställde den lilla fête, som jag vill bjuda till att beskrifva, och uti hvilken jag hade äran deltaga, Söndags-eftermiddagen den 20 Juni 1831.

Händelsen är den, att just på den dagen inträffade Fru Fabrikörskan Strupes födelsedag, och ingenting var således naturligare, än att dess kära man, genom en liten tillställning, ville göra henne en angenäm öfverraskning, (om hvilken han, efter hvad jag sedan fått höra, likväl underättat henne fjorton dagar förut).

Flere både Herrar och Fruntimmer voro dagen förut bjudne och ombedda att samlas på ett öfverenskommet ställe på Djurgården, der de skul-

le taga emot Fru Strupe vid dess ankomst, som var utsatt till klockån 6, då hon vore åtföljd af man och barn.

Bland gästerna må man märka dagens Poet, vice Comministern Bräkman, Kryddkrämaren Knoddberg med sin trolofvade, Mamsell Annette Gås, Enkefru Grinbäck med sin brorsdotter Mina, Handelsbokhållaren Adolph Trafvander, och hela sällskapets farbror, Bokbindare-Åldermannen Winström. Ungdomen hade förut kommit öfverens om att samlas redan kl. 4, för att binda kransar, med hvilka de skulle öfverhölja Fru Strupe vid dess ankomst. Ingen ville låta vänta på sig, och innan kl. klämtat 4, såg man redan de unga komma, dels roende, dels gående, från flera håll. Solens strålar voro den dagen ovanligt brännande,

så att karlarne syntes komma i skjort-
ärmarne med rockarne på armen, och
flickorna blott med en flors-shawlette
på halsen, ej aktandes om den skulle
bli en smula solbränd.

Det slår sällan fel att en så retan-
de anblick försätter en karl i godt
lynne. Någon skulle kunna finnas nog
elak att påstå, det flickorna beräknat
detta, och nog är det äfven möjligt,
att värman oskyldigtvis fick bära skul-
den för hvad som i det hela blott var
litet behagsjuka. Det säkra är emed-
lertid, att med kransbindningen blef
intet stort utaf, men i det stället ploc-
kades så många fler kardborrar, som
kastades härs och tvärs på det öfver-
dådigaste sätt, fastnande i voiler, frac-
kar, lockar etc.

Klockan 5 komma tvenne svettiga pigor, bärande emellan sig en stor hämtkorg. Fru Grinbäck känner igen dem för att vara från Fabrikörens, och gissar således lätt, att korgen måste innehålla proviant för dagen. Hon har största möda att afhålla sig ifrån att lyfta upp duken, hvarmed korgen är betäckt, för att se efter hvad den kan innehålla, men måste kufva sin nyfikenhet, hvilket jag förmodar kostade på henne mycket, emedan hon icke ett ögonblick kunde vända sina ögon derifrån.

Klockan lider mot 6. Inom några få minuter måste Fabrikörens komma, och ännu har ingen enda fått sin krans i ordning; ej heller äro verserna öfversjungna ännu. Detta anmärktes af Pastor Bräkman, och all lek upphör

för några ögonblick. Kransbindningen går nu med mycken ifver, under det Pastorn inöfvar fyra utaf flickorna att sjunga verserne efter melodien till hönsiggummans visa, hvartill han sjelf håller basen.

Rätt som det är, börjar Fru Grinbäck, som blifvit satt på utkik för att passa på när Fabrikörens skulle komma, att vifta med sin snusiga näsduk, och bland sällskapet sprider sig genast en helig tystnad, hvilken blott afbrytes af hviskningar och öfverläggningar hur man skall ställa sig, hvem som skall lemna sin krans först o. s. v. Man tycker sig känna igen livréet på hyrkusken vid Rådstugan, och Caleschen är precis densamma som herrskapet begagnade på Fruns födelsedag i fjol. Vagnen rullar sakta fram i

dammet utefter Rosendalsvägen, och ändteligen knäckar Fabrikören kusken helt sakta i ryggen med sin förgyllda käppknapp, tillsägande honom att hålla. Herrskapet stiger ur, Fabrikören tar sin Fru under armen och yngsta son i hand, samt vandrar så upp åt backen; der det öfriga sällskapet står uppställt i haie, hvar och en med sin krans i högra, och ett exemplar af verserna i den venstra. Pastor Bräkman, som med sin vanliga embetsmin ställt sig i spetsen för sällskapet, går vördnadsfullt med hatten i hand några steg framåt emot de kommande, öfverlemnar sirligt tvenne pragt-exemplar af gratulations-verserne, och återvänder baklänges för att ge an ton för sångerskorna, som vid det afgörande ögonblicket märkbart darra på rö-

sten. Efter åtskilliga hostningar upp-
stämmes följande sång:

Vi gratulera vår värdaste Fru
till lycka och fröjd,
och tills att döden utskickar sitt bud
bli lycklig och nöjd:
till allas vår glädje,
ack, himlen tillstodje
upprigtigt vi säge!
ty Fru Fabrikörskan sin födelsedag
har allt uti dag.

Vid afsjungandet af denna verkeli-
gen rätt vackra poesi blir Fabrikörskan
så rörd, att hon börjar fälla tårar, hvar-
uti hon biträdes af Enkefru Grinbäck,
och var detta rätt uppbyggeligt att åse.
Då denna högtidliga akt är förbi,
aflemnas kransarne i behörig ordning,
och deponeras i dagens drottningens skög

te, eller rättare sagdt kjol, hvilken hon, för denna orsak, i brist på förkläde, framtill måste något upplyfta, och den vackraste kransen, flätad af törnrosor och eterneller, fästes omkring hennes negligée. Fruen är ganska förnöjd öfver denna prydnad, och kastar i smyg en blick uti spegelglaset på Fru Grinbäcks snusdosa, för att se om kransen klär henne.

Under hvarjehanda samtal om Pohlackar, Cholera morbus, gatu-renhållning, ullpriser, väderlek, myggor och spektakel, försvinna snart ett par timmar, och cigarrerne, som hittills blifvit flitigt anlitade, få nu maka åt sig, då den vördnadsbjudande matkorgen, sirad med blommor och löf, i triumf frambares. Denna anblick gör det lifligaste intryck på alla. En gnuggar

händerne, en annan stryker sig med välbehag om munnen, en tredje knuffar sakta sin granne i sidan, för att göra honom uppmärksam på det väl fyllda flaskfodret, och med ett ord, alla andra begär måste böja sin nacke under den allsmäktiga magens jernspira. En allmän tystnad, lik den som plägar föregå begynnelsen af ett fältslag, råder, hvilken slutligen af Fabrikören brytes, som, under det han är sysselsatt att aftäcka korgen, säger:

"Här finns dricka, öl och brännvin, smör och ost och franska bröd, arrack, punsch och bischof, portvin finnes här i öfverflöd.

Ropa också barnen hit
att de kunna få en bit;
annars de på ängen springa,

och i yster lek sig svinga,
tills vi tullat korgen så
att de små allsintet få.

Varen goda, sätten er!
intet krusa, kors jag ber,
Farbror Winström var så god,
sätt sig här nu helt commod!
Pastor Bräkman, kära Bror,
sätt dig här bredvid min mor.

Hustru lilla, sitt min söta!
sen får hvar en om sig sköta
bäst han gitter, och han kan,
eljest ger jag honom f—n.”

Efter denna enkla uppmaning sätter
man sig, och Fru Grinbäck, som i dag
satt på sig sin bruna sidenklädning,
uppskörtar densammä helt försigtigt,
och sätter sig sedan på sin storrosiga

underkjöl. Duken bredes ut, knifvar,
gafflar och glas slamra och

utur korgen vår värdinna
ett och annat tager fram:
primo, bringa af ett lamm
fet och mör, det kan man finna:
pro secundo, kors! en gris,
brunstekt, prägtig på allt vis;
tertio en pastej, och många
ting der finnas än att fånga,

Aldrig har någon Rafaëls tafla me-
ra förnöjt en konstkännares ögon, än
denna lilla anrättning förnöjde våra.
Likväl var taflan ännu död, men får
lif så snart

Fabrikörn till flaskan tog
och begynte att orera:
talade, så der bra nog,
fast han icke sade mera

än "gutår, gutår, gutår!"
 likväl lät det för hans gäster
 bättre, än hvad våra prester
 kunna säga på ett år.

Den ena efter den andre drager ärligt i botten den rymliga silfvertumelaren, och till och med flickorne förså icke att läppja på det välsmakliga kummilbrännvinet. Pastorn Bräkman, den arma mannen, som blifvit lockad att gå in i nykterhetsförbundet, råkar vid denna scen i en sådan ångest, att den ena svett droppan efter den andra tittar fram på dess panna, men han samlar sina krafter för att neka, under förhoppning likväl, att han skall kunna taga sin skada igen när vinet kommer.

Se huru flitigt de munnarne gå!
 smörgås nu äta båd' stora och små.

"medvurst och skinka," det kan man
 väl tänka,
 "sådan man måste i brännvin dränka,"
 säger vår värd; "nu går halfvan, go vän-
 ner,
 ingen den sviker, om rätt jag er kän-
 ner."
 Åldermann Winström så trinder och
 fet,
 svara: "bror talar just som en Pro-
 fet."

Lofvad vare den som först fann på
 att supa halfvan; den som icke det
 gjort, lefver ännu i okunnighet om den
 förnämsta njutning jorden kan erbjuda.
 Aptitssupen är bordsglädjens hyllning,
 men halfvan är dock sjelfva krönings-
 akten. Förgäfves uppbjuder också Pa-
 storn hela sin styrka för att stå emot den
 frestande ande, som spritter i tumlarn,

och med blixstens hastighet störtar han ned den herrliga halfvan, sedan vi låfvat att ej förråda honom för hans förbundsbröder. Nu skola boutillerne öppnas, men ack, det befinnes att Fabrikören glömt medtaga korkskrufven. En allmän efterfrågan sker då, om någon skulle vara försedd med en sådan, men alla svara nej, utom Pastorn, som ur sin västficka framdrager en, som ej tycks ha fått tid att rosta. Fru värdinnans skål drickes under hurrarop, och sedan trycker hvar och en sin granne efter behag.

Solen i nattmössan redan går lull,
 långsamt på sängtäcket lyfter, och jäs-
 par,
 gömmer i Mälarn sitt åldriga gull,
 och "rolig natt" till oss fryntligt hon
 läspar.

Flitigt gå glasen kring sällskapets rund;
 gubbarne börja att blifva så tunga,
 hvar på sin stump utur Bellman de
 sjunga.
 Alderman Winström nu tar sig en
 blund.

Aldrig är en flicka så retande, som
 när hon druckit ett litet glas vin. Li-
 kaså gerna som en eldig yngling smy-
 ger en blick under flickans afundsju-
 ka shawl, likaså gerna vill han se hen-
 ne för någon gång aflägga förbehåll-
 samhetens slöja. När en flicka druc-
 kit ett eller ett par glas vin, känner
 hon sig litet friare, litet lyckligare än
 vanligt, och härdar då ej längre ut att
 visa sig känslolös, och att med köld
 afvisa den suckande mannens ömma
 smekningar. Också voro flickorne i
 afton

afton så öppen hjertiga och fryntliga, och hvar och en drömde sig in i det efterlängtade ägta ståndet.

Jag har bemärkt, att i synnerhet vackra qvinnoögon äga en besynnerlig sugningsförmåga, så att man nästan får låf att hålla sig fast, för att ej bli indragen i dessa kärlekshvirflar; man råkar i ett ögonblickligt tillstånd af drömmande; man tycker hela sin varelse upplösas: — själarnes brudnatt är inne.

Någonting sådant erfar mamsell Annette, då hon nu kastar en halfslocknad blick på sin Knoddberg.

Ack, se de älskande, se hur' de sitta tysta som möss, och på månan de titta, Knoddberg dock småningom makar sig

närmre och närmre sin fästems län-
 der,
 då och då hviskar: "jag älskar dig!"
 trycker så kraftigt och ömt hennes
 händer,
 att under naglarne blod kommer fram.
 Hon likväl sitter så still som ett lamm;
 handsvetten dryper om Krämarens hän-
 der,
 han är så kär som en klockarekatt;
 trånande blickar till henne han sän-
 [der,
 menlöst hon frågar blott: "hur är det
 fatt?"
 Knoddberg dock slutligen lutar sig
 ner,
 lägger sitt hufvud i knäet hos sin flic-
 ka,
 och om en sång utur Frithiof han ber.
 Hon börjar gnola, han börjar hicka,

suckar af punsch tränga fram ur hans
bröst,
snart han dock somnar vid fästemöns
röst.

Jag hoppas, att min ästhetiska målning ej måtte göra allt för djupt intryck på mina läsare. Men låtom oss icke glömma att kasta en blick på vår vän Adolf och den vackra Mina. Det undföll icke mig, och ännu mindre lilla Mina sjelf, att han allt då och då hvilat sina ögon på hennes behagliga former. Mina var just i den lyckliga åldern, då kärlekens dagsmidja börjar verka på det mjuka hjertat, då små distractioner infinna sig, utan att den lilla kan göra sig reda för, hvarutaf de komma, då flickan ej behöfver med ängslig klagan anropa himlen om en man, men blott suckar efter ett sym-

patiserande hjerta: hon var ändtligen i den ålder, då hon ej behöfver taga sin tillflykt till en osanning, om någon frågar huru gammal hon är, — hon var sexton år. Det högblå ögat, uti hvilket all himlens skönhet tycktes vara concentrerad, de dunkla ögonbrynen, under hvilkas skugga de melancholiska känslorna sökte hvila, de friska läpparne, vällustens rosenbäddar, den mjälla barmen, så fin, att ingen flugader kunde få fotfäste, och allt detta inväfdt i en slöja af blygsamhet och trånad, är väl värdt några ögonblicks uppmärksamhet.

Adolph, som eljest brukade vara så munter och glad, var denna äfton alldeles försagd, och kunde ej hitta på ett enda ord att säga åt henne. Men omsider, sedan solen krupit till kojs, säll-

skapets glamm vid glasens klang blir allt muntrare, jorden ur kär och sjöar röker sin aftonpipa, och stjernor-ne ställa sig upp i sina stånddrabants-drägter, dristar han sig att hviska till Mina:

”Ack kom hit, min lilla docka!
sätt dig här i gräset, plocka
blommor, bind en krans åt mig,
så skall jag berätta dig
en så rolig, rolig saga,
hur jag vandrat, än till Haga,
Humlegården, Rosendal,
och till ställen utan tal.
Söta Mina! sätt dig här
under denna linden der;
akta dock den lilla foten,
att ej daggen kommer åt-en.”

Den lilla oskuldsfulla Mina, som ännu endast kände Astrild par renommée,

anade visst icke den minsta fara vid att gå med Adolph ensam, och gjorde således ingen svårighet vid att taga hans arm, och trippa bort till den lummiga lunden.

Mén se nu på, huru de sitta och glamma,

Gud vet hvarom, det gör också det-samma;

Göken i toppen på linden gal,

Syrsan hon sjunger, Torndyveln sur-rar,

Dufvan så ömt och så kärlig kur-rar,

tusende myggor nu hålla sin bal.

De elaka myggorne vilja ej lemna Mina i fred, och bannande dem, säger hon:

"Nå men, myggor!

edra styggor,

vill ni intet låta bli
 att mig sticka,
 stackars flicka,
 på min hand, fy skäms ej ni?
 jag skall lära er minsann
 att det intet får gå an
 stackars Mina så handtera.

Vänta bara,
 djerfva skara,
 jag vill edra lif ej spara
 om ni mig ej låter vara."

Mina sin näsduk i handen nu tog
 och uti vädret hon flägta' och slog,
 blef snart så varm,
 så att dess barm

flämtande lyfte schawletten helt
 sakta
 och uti gräset den lade. — Men
 akta!

hvem kan väl här bredvid dig sit-
ta lugn?

Adolf nu är i en glödande ugn,
blir snart så het,
att han ej vet
hur' han skall qväfva sitt ystra
begär.

Elden nu invärtes honom förtär,
han kan förgås,
ack! men gunås,
icke han längre får komma ändå.

Han icke så
kan på sig rå,
suckar: "hå hå!"
ber om att få
"en kyss!"

han lyss.

Mina väl svarar ej, ack! men den
sköna

rodnar och blicken slår ned i det
gröna.

Ack! men bedöm
om Mina är öm.
Lifvet hon glömmet,
ljulligt hon drömmet,
Adolf sig tycker
så salig vara;
en kyss han trycker
uppå dess barm,
så varm
så yr —
fyr!! —

Dock, för en kyss ej oskulden flyr.
Akta dig bara!
Mina ej just är att leka med —
åh ingen fara,
Blott om förlåtelse genast bed.
Mina så god
fattar nu mod

och tänker ond uppå allvare bli,
men hur det lyckas, begriper väl ni.

Hon börjar surra
allt som en snurra,
bannas och grälar, vill sqvailra för
Tante,
men uppå munnen, som ler, ser man
grant,

det ej är farligt,
fast oförsvartligt
nårgången vara,
flyga och fara,
råsa med älskade Mina en stund,
och henne kyssa på hand och på
mund,

Adolf nu lade
armen så tätt kring dess smidiga lif;
Mina var just icke fallen för kif;
Adolf han ber om en kyss till för-
soning,

Mina förgäfves nu tigger försko-
ning.

Ju mera hon sträfvar, ju mera hon
ber,

Ju mer åt dess fåfänga motstånd
han ler.

Han beder då:

"Ack låt mig få
en kyss!" nå nå!

"men ack ändå"!

låt bli, se så,

"blott en"!

fy då,

"en till"!

får gå;

han blir belönt,

skönt!

och mer svagt blir nu Minas för-
svar,

snart hon ej har

krafter kvar.

I sina dar,

aldrig hon var,

som i qväll

så säll.

Adolph väl hundrade kyssar stjal,

och vid hvarenda hon säger väl:

(notabene dess mun)

"låt mig vara på stund;

kors, söta Adolf, nu inga mera";

ögat dock säger: "än flera, än flera."

Astrild! missbruka ej längre din makt,

var på din vakt,

gif akt!

Mina vill ge mer än Adolf begär,

uti dess famn hon dignar, se der!

hon vanmäktig är;

kärleken brusar,

ögat är matt,

kärleken rusar,

hur är det fatt!

Tystlåtna stjernor på fästet glimmå,

ögonen uti vällust simma:

vaka, du höga

oskuldens öga!

öfver vår mö,

som vill dö

somnår,

domnar,

adjö!

Mina nådiga läsarinor skola ej ta-
ga så illa vid sig, ty det var alldeles
icke så farligt, som J kanske förestäl-
ler, emedan just i detta ögonblick Tante
Grinbäcks gälla röst, som ropar Minas
namn, tränger sig fram till de kärleks-
drucknes öron; och med ett hopp skyn-
dade hon Tanten till möte, förebrående
som ursäkt för deras aflägsnande från de

öfriga, att de gått för att plåcka smultron åt Tante, hvilket hon för i afton låter sig nöja med, ehuru hvarken några smultron voro mogna ännu, eller det var nog ljust, för att kunna upptäcka dem, om de funnits. Både Adolf och Mina äro väl i början inom sig förtretade, att de så hastigt skulle bli väckta ur den ljuftva drömmen; men Mina finner, att hon varit nära att göra en bekantskap, hvars förnyande kanske ej vore så nyttigt.

Stackars flickor! — huru orättvisa måste icke karlarne vara, för att kunna fordra dygd af er, nästan i samma ögonblick som de vilja, att J för deras skull måtten uppoffra densamma! — huru mycket bättre än karlarne måsten icke J vara, för ätt icke bli sämre än de! — dock, hvad säger jag?

— sämre, det kunnen J icke bli. — Det privilegium exclusivum karlarne tro sig ega, att synda, är alldeles icke dem af kärleksguden gifvet, utan af dem, såsom den starkare hälften af människosläktet, usurperadt. — Men, hvaruti består skillnaden emellan deras lastbarhet och eder? — deruti att *convenancen tillåter* dem, att icke vara dygdiga, då den deremot *nödgar* er att vara det, — att de förra i sjelfva verket *äro* lastbara, då J deremot *önsken* att få vara det. — Karlärne lägga band, hvarken på vilja eller handling; — J afhållen er blott ifrån den sednare. Dock måste jag beklaga er, hjertligen beklaga er, ty J måsten lida mycket mera än de. Skulle ej elden, som flammar i Vesuvii djup, då och då få bryta ut, — hvad skulle

Italiens öde bli? jo, att skakas af ständiga jordbäfningar (convulsioner).

Det är verkligen rörande, att se huru den fullmognade flickan blickar omkring sig efter en man, liksom det förtorkade åkerfältet längtansfullt breder ut sig för det vid horisonten uppstigande molnet, hvilket dock kanske åter aflägsnar sig, utan att ge regn. Ack, älskade qvinnor, hvarföre kan jag icke gifta mig med er alla på en gång! —

Mina hade emedlertid fått en liten god lection, som bidrog att utveckla de eljest lyckliga anlagen, och det påstås, att hon efter den stunden alldeles lagt bort att dricka så väl caffè, som andra hetsande saker, för att bli af med en svår hjertklappning, hvilken allt som oftast besvarade henne.

Vaktaren i Cathrina tatar elfva, och Fabrikören ger tecken till uppbrott. Sista glasen drickas under sång och hurrande, och blott en bouteille gömmes, som skall tömmas på sjön, under öfverfarten till Skeppsholmen. Luften är ännu ljum, och den vänliga månen blickar så melankoliskt på den täcka Biskopsudden.

Stackars måne! hur länge skall du gå så ensam, och blott på afstånd få betrakta din grönklädda brud, den älskade Hertha? — Det är verkligen icke underligt, att du är blek och trånande.

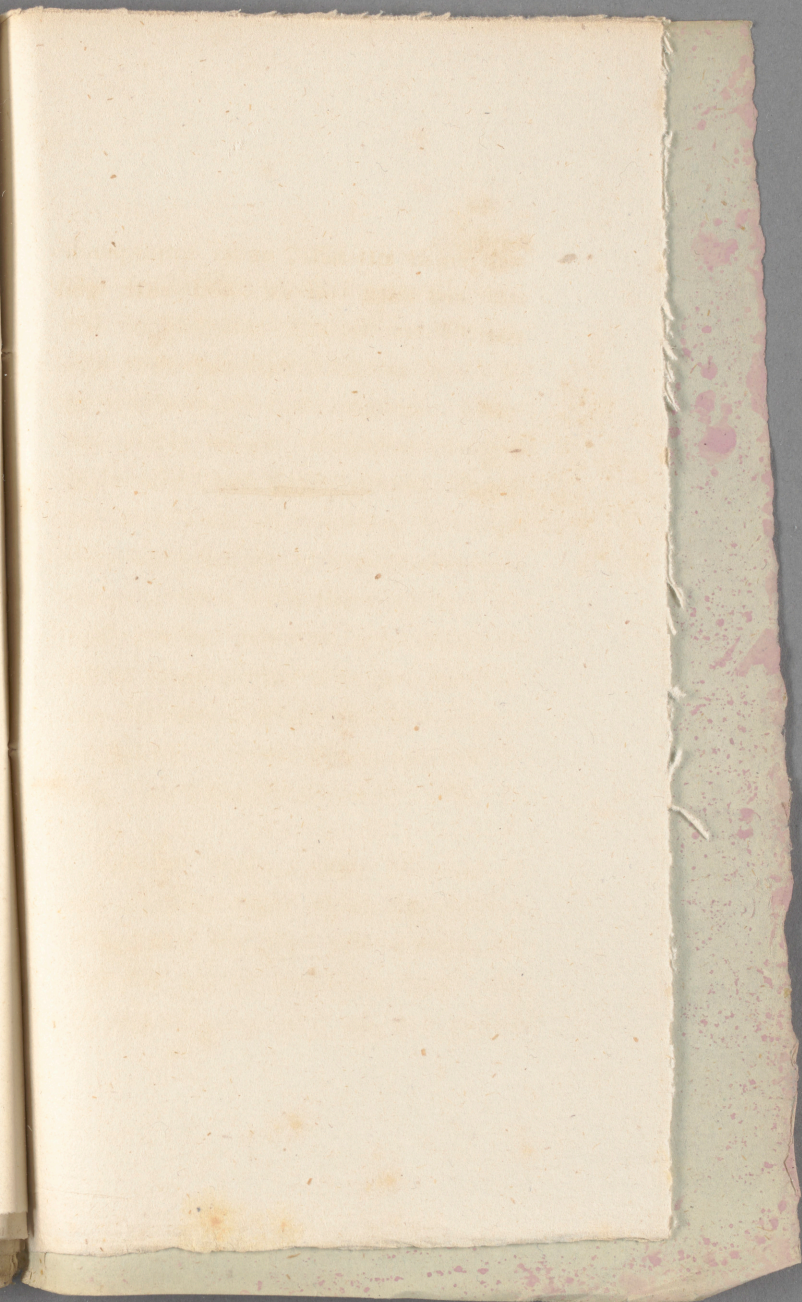
Vi vandra åstad. Den brokiga massan af gående och åkande, som nyss svärmade i buskarne och på vägen, har

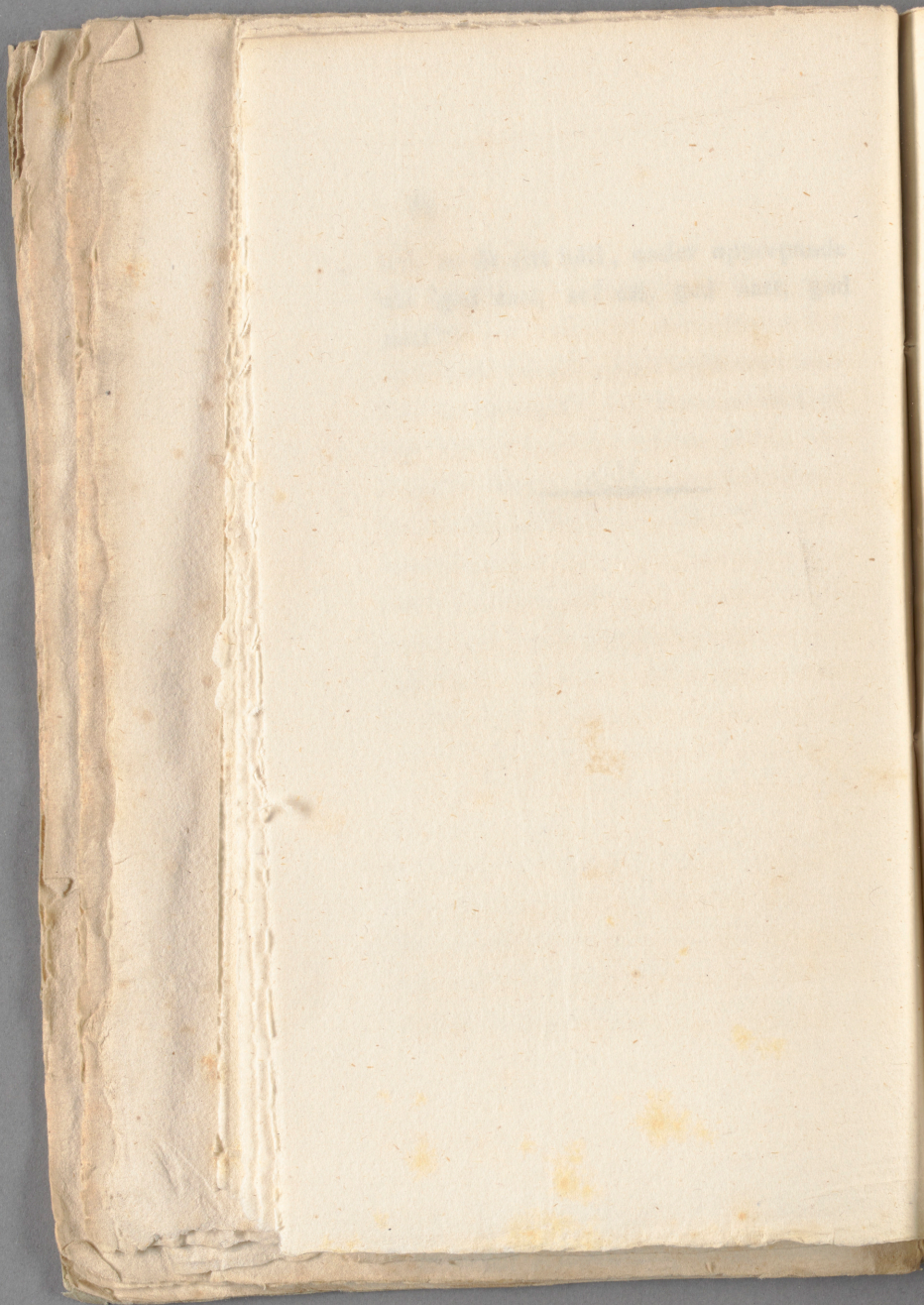
småningom begifvit sig hem igenom blå-porten och runstycks-grind. Utanför Franska värdshuset står en hyrvagn. Kusken har somnat på kuskbocken, och hästarne stå tåligt med hängande hufvuden, väntande på de åkande Herrärne, som äro inne, församlade omkring killebordet, mellan Champagne-bouteiller, sillbitar, sönderslagna glas, lerpipor och en halfsofvande uppapperska, hvilken courtiseras af en Fändrick, som spelt sig pank. Under skämt och sång vandra vi vidare med Farbror Winström i spetsen, som i långa hvirflar blåser röken ur sin stora sjöskumspipa. Ändteligen komma vi ned till båtarne, som äro färdige att taga emot oss. Sjön är lugn, som den frommes själ, och tycks slumra. Naturen är så tyst, som om

den skulle vara stadd i en stilla bön till sin Skapare. Endast vakteln slår sina vemodiga toner, liksom han ville ge tillkänna att den längtande kärleken aldrig sofver. Himlahvalfvet står majestätiskt och klart, grannt illumineradt af tusende stjernor. Hvad är naturligare än att vi uppstämma stjernsången, som i fulla toner sväller i den fria rymden, och stämmer våra sinnen till en längtan efter det, som bor bortom stjernorne. Harmoni! din magt är underbar: — lycklig den, som rätt förstår dina hieroglyfer! —

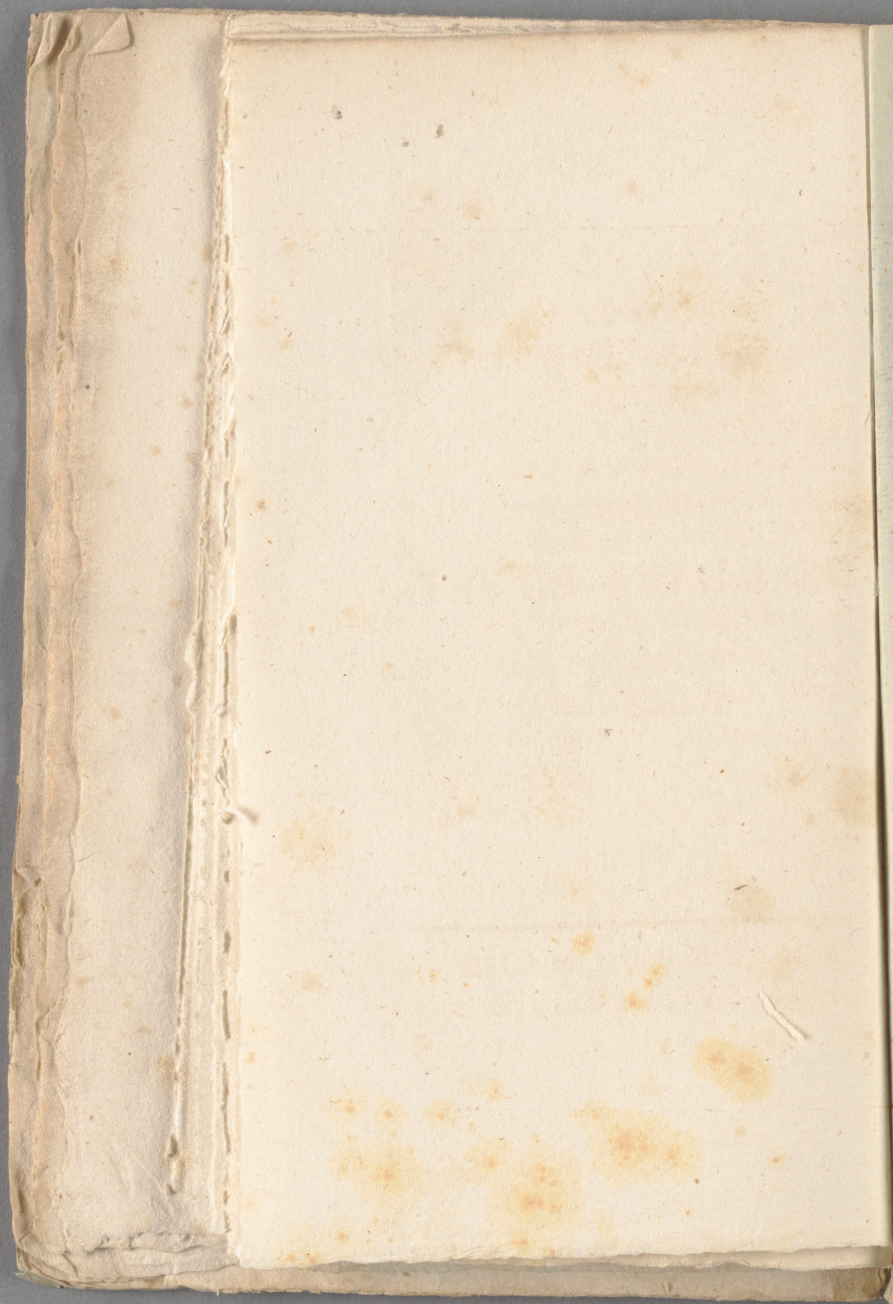
Båtarne lägga i land, vi stiga ur, och då våra vägar skilja sig, taga vi afsked utaf vår värd och värdinna, under det att vi hjertligen tacka dem för det nöje de gifvit oss, och gå hvar

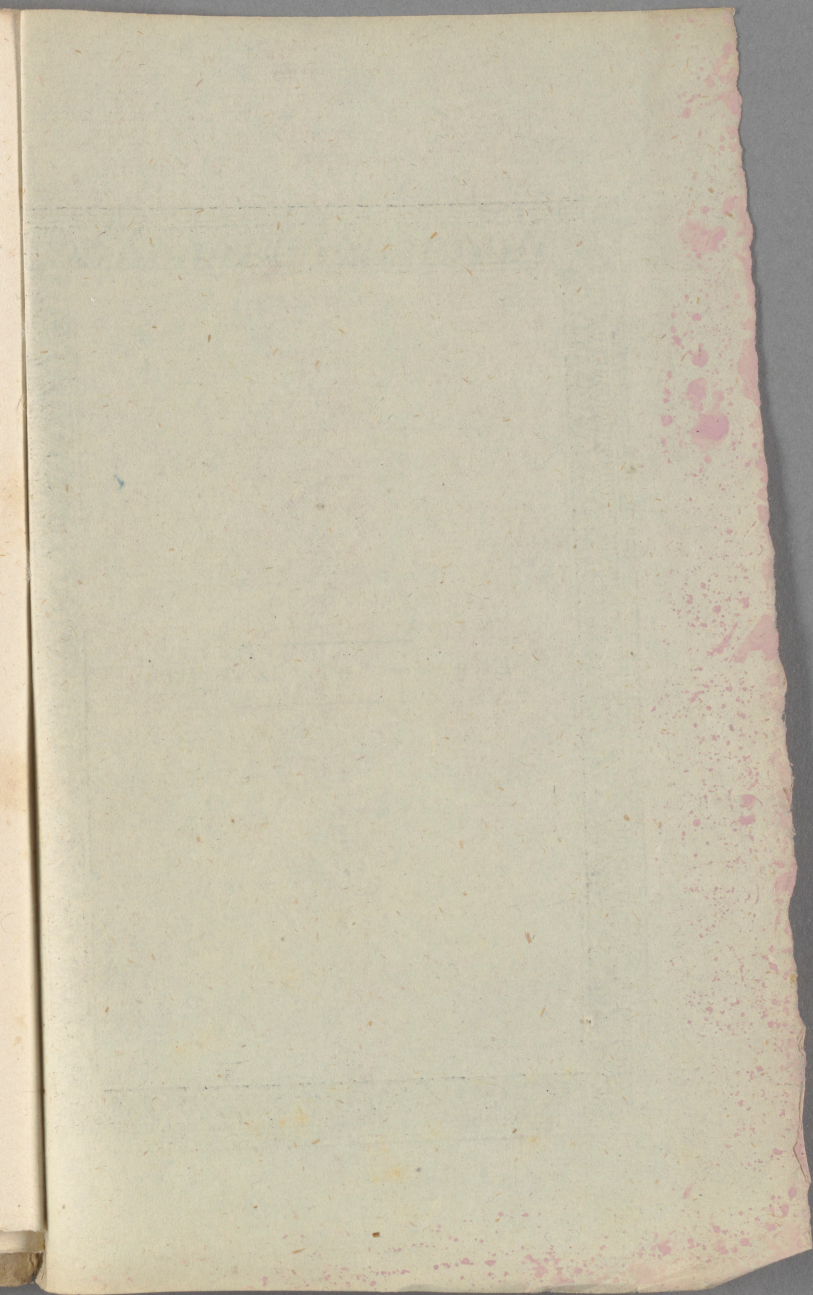
och en åt sitt håll, under upprepande
af: "god natt, sof väl, god natt, god
natt!"

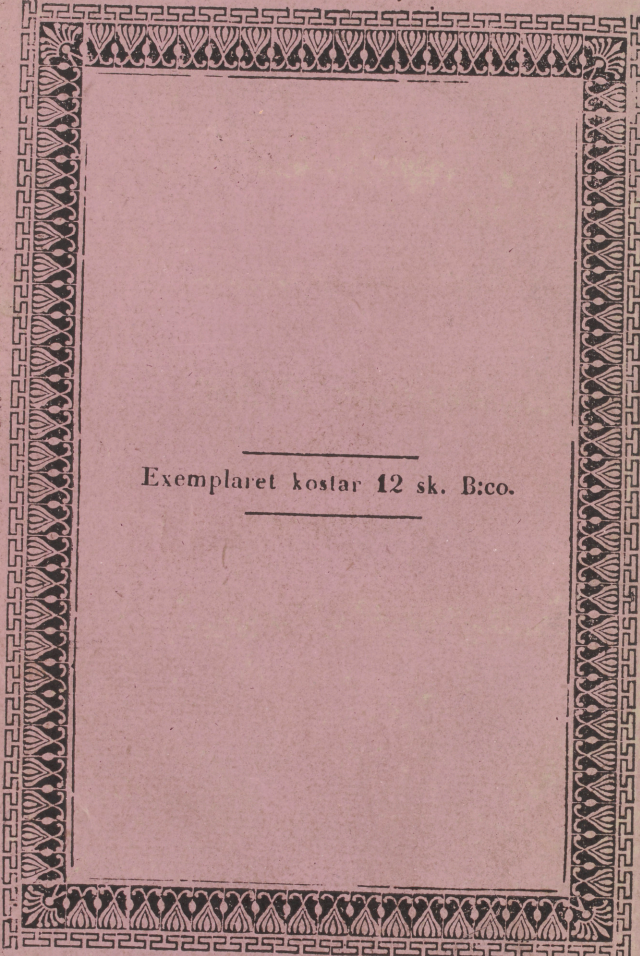

Exemplaret kostar 12 sk. B:co.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

Centimetres

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

